

Hursán László

1935 – 2024

A Miskolci Egyetem, a Műszaki Föld- és Környezettudományi Kar, a Geofizikai Tanszék munkatársai és a Gyászoló Család mély megrendüléssel tudatja, hogy Hursán László okleveles matematika-fizika szakos tanár, okleveles geofizikus, a Geofizikai Tanszék nyugalmazott címzetes egyetemi docense életének 89. évében, 2024. július 10-én elhunyt.

Hursán László 1935. január 29-én született Békéscsabán Hursán György és Boskó Mária házasságából. A Békéscsabai Evangélikus Fiúgimnáziumban érettségizett 1953-ban, majd a Szegedi Tudományegyetemen 1958-ban szerzett matematika-fizika szakos tanári képesítést. A soproni tanulmányai után, 1960-ban szerzett a Miskolci Bányamérnöki Karon geofizikus-mérnöki oklevelet. Szakmai pályafutását az Országos Földtani Kutató és Fúró Vállalat komlói, majd miskolci karotázscsoportjaiban kezdte, ahol kulcszerepet játszott a mélyfúrás geofizika módszereinek a szilárdásvány- és vízku-
tató területén való bevezetésében, célirányos fejlesztésében és ipari léptékű alkalmazásában. Tudását nemzetközi szinten is kamatoztathatta, 1963–64-ben két évet dolgozott korának egyik kiemelt projektjén, a Magyar–Mongol Vízkutató Expedícióban.

1972-ben Csókás János professzor invitálására a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Geofizikai Tanszékének oktatója lett. Külső szakmai kapcsolatait oktatói minőségében is gondosan ápolva közös ipari-tanszéki projektek sokaságát vezette. 1974-től adjunktusként dolgozott és azóta fél évszázadon keresztül szolgálta a szeretett tanszékét, földtani szakemberek generációival megismertette a geo-

fizikai adatfeldolgozás és a mélyfúrás geofizika elméletét és gyakorlatát. Oktatómunkája során kiválóan kamatoztatta a Szegeden megszerzett matematika-fizika szakos tanári ismereteit, és magas színvonalú szakmai tudásán felül rendkívüli pedagógiai érzéssel nevelte a hallgatóit. 1996-tól kilenc évig a Bányamérnöki (2000-től a Műszaki Földtudományi) Kart a Dékáni Hivatal vezetőjeként szolgálta. Az új évezred elején régészeti geofizikai célú méréseket irányított, kutatási eredményeit a sajtón keresztül a szélesebb közönség is megismerhette. Oktató- és kutatómunkája mellett a számára oly kedves bányász hagyományokat is tevékenyen ápolta, örömmel részt vett a szakesteken, színvonalas munkáját és elkötelezettségét a Szent Borbála-éremmel ismerték el. Az egyetemről címzetes egyetemi docensként ment nyugdíjba. 2010-ben jubileumi aranydiplomát, majd 2020-ban gyémánt diplomát vett át. A Magyar Geofizikusok

Hursán László
1935 – 2024

Egyesülete életében mind végéig tevékenyen részt vett, az Egyesület Tiszteleti Tagja és Egyed László-emlékérem adományozottja.

Tisztelt Hursán László tanár úr! Fáradozásaid eredményei maradandóak: átadott tudásod és élettapasztalatod tanítványaidban, geofizikusmérnökök nemzedékeiben él tovább. Életed példa előttünk – művedet folytatjuk. Emlékedet kegyelettel megőrizzük, és mindig szeretettel gondolunk rád.

Szabó Norbert Péter,
tanszékvezető egyetemi tanár

Kántor József

1944 – 2024

„Dr. Kántor István vagyok, néhai Kántor József fia.

Édesapám postaládájában találtam meg a levelüket, amelyben kerek születésnapja alkalmából kívánnak megemlékezni róla. Sajnos édesapám nem sokkal a 80. születésnapját követően idén, július 10-én elhunyt. Úgy érzem tartozom még neki annyival, hogy elküldöm önöknek

Kántor József
1944 – 2024

egy igazolványképét, tekintettel arra, hogy sok jó emléke kötötte a Magyar Geofizikusok Egyesületéhez.

Tisztelettel: Dr. Kántor István”

Kedves Kollégánk! Nyugodj békében!

Szerkesztőség

Kováts Zsombor

1941 – 2024

Kováts Zsombor
1941 – 2024

Az idei forró nyáron Kováts Zsombor kollégánk hosszan tartó nehéz betegség után elment közülünk.

Nyugodjon békében!

Szerkesztőség

Szarka Rudolf, a Magyar Geofizikusok Egyesületének alapító tagja 1933 – 2024

A Magyar Geofizikusok Egyesülete 2024. június 20-án ismét elveszítette egyik alapító tagját, Szarka Rudolfot. Vajon hányan vagyunk még?

Egyed László – adjunktusi rangban – 1949-ben kapott megbízást az ELTE geofizikus képzésének megszervezésére. 1951 szeptemberében indult az első évfolyam, és ezzel egyidőben érkezett Egyed László docensi kinevezése. Szarka Rudi az ELTE geofizikus képzésének második évfolyamához tartozott, akik 1956 szeptemberében diplomáztak. Három évfolyam után egy időre le is állították a geofizikus-képzést az ELTE-n. Ezt az első három évfolyamot Egyed szinte saját gyerekeinek tekintette, olyan személyes kapcsolatot alakítva ki diákjaival, amely más tanszékeken ismeretlen volt. Az Egyesület megalakulásakor, 1954-ben, diákjait egységesen beléptette az Egyesületbe, melynek kezdeményezésében és szervezésében orosz-lánrész vállalt.

Az induló évfolyamokra az egyetem tanulmányi osztályán az önéletrajzok alapján évfolyamfelelősöket neveztek ki, akik fő feladata évfolyamtársai politikai megnyilvánulásainak jelentése volt. A sok probléma elé néző szakérttségs és rendes érettségs geofizikus évfolyam élére – feltehetően vasutas édesapjának köszönhetően munkás származásának minősülő – Szarka Rudit választották. Így, mikor először összeverődött a társaság, Rudinak kellett volna vezéregyéniségként fellépni. Ehelyett egy rendkívül zárkózott, félszeg, szerény, Pécsről felkerülve Pesten teljesen bizonytalanul mozgó fiút ismertünk meg, akit pár hét után a tanulmányi osztály le is váltott évfolyamfelelősi funkciójából. Elég volt pár hét, hogy kiderüljön számukra: ez a fiú ugyan soha nem lesz a besúgójuk!

Szakmai karrierjét az aranydiplomához beadott önéletrajzból ismerhetjük meg:

„1933. szeptember 23-án születtem Pécsen. Ott is végeztem elemi, majd középiskolai tanulmányaimat. 1952-ben érettségiztem, majd felvételt nyertem az Eötvös Loránd tudományegyetem Természettudományi Karának geofizikus szakára.

1956 szeptemberében államvizsgáztam és megvédtem szeizmikus témakörű szakdolgozatomat. Diplomázásom után az Országos Kőolaj- és Gázipari Tröszt Szeizmikus Kutatási Üzemében helyezkedtem el. Terepi csoporthoz kerültem, ahol feladatom kiterjedt szeizmikus reflexiós mérési eredmények kiértékelésére, valamint refrakciós

mérések tervezésére és kivitelezésére előbb a Dunántúlon, majd az Alföldön.

1962-ig dolgoztam a kőolajiparban, amikor is a Mecseki Ércbányászati Vállalattól kaptam állásajánlatot. Az ajánlatot örömmel elfogadtam, részben mert így visszakerülhettem Pécsre, másrészt az uránipar felfejlődő kutatási tevékenysége változatos, vonzó munkalehetőséget kínált. Eleinte a szeizmikus méréseknek az uránkutatóba való bevezetésén dolgoztam, de később a teljes geofizikai eszköztárat kipróbálhattam az uránipar speciális igényeinek megfelelően.

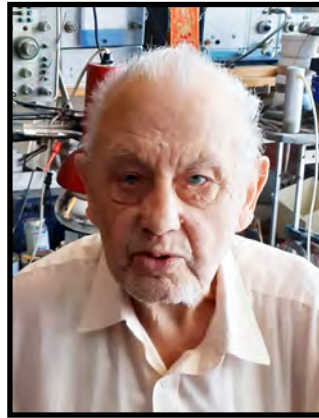
A feladatok változatosága és a terület újdonsága vonzott, hogy 1973-ban elfogadjam a Magyar Állami Földtani Intézet ajánlatát, hogy részt vegyek az 1971-től kormányközi egyezmény alapján működő Mongóliai Komplex Geofizikai Csoport munkájában. A csoport feladata a magyar földtani térképezők által kimutatott ércindikációk értékelő célú kutatása

volt. Szerződéselem lejártá után, 1975-ben visszatértem Pécsre, és folytattam korábbi munkámat.

1989. december 22-én vonultam nyugdíjba, de azóta több alkalommal is felkértek különböző cégek geofizikai kutatási feladatokra. A felkéréseknek mindig nagyon szívesen tettem eleget. A szakmám egyben a hobbim is, így a mai napig foglalkozom a földtani tudományok, azon belül a geofizika elméleti és gyakorlati kérdéseivel.”

Milyen jellemző Rudira, hogy a szigorú tényfelsorolást csak az utolsó mondat oldja, melyben valamit elárul érzéseiről, belső lényéről. Búcsúztatójában felesége ezt így fogalmazza meg: „Nyugdíjazása után is folytatta addigi munkáját, mintha mi sem történt volna. Szobája szinte az irodájává vált. Minden szerdán terepre ment. Mindennapi munkája a geofizika volt, továbbá az ehhez tartozó kutatás, fejlesztés, műszerek szerkesztése, adott esetben készítése volt. Magyar, angol és orosz szakfolyóiratot járatott.” A róla készült egyik utolsó fényképfelvétel alátámasztja ezeket a sorokat: nem egy műszerfejlesztő laborban, hanem otthoni szobájában készült.

Zárkózottsága ellenére jó kapcsolata volt munkatársaival, azon kevesek közé tartozott, akinek ellensége, rosszakarója keresve se találtatott. Hiszen éppen visszahúzódo természete miatt senkit nem előzött meg kinevezésekben, vagy díjakban. Soha nem panaszkodott az őt megillető elismerés elmaradása miatt, de nagy örömmel és hálás szívvel fogadta, ha részesült benne, pl. hogy az Egyesület ki-

Szarka Rudolf
1933 – 2024

küldöttjeként képviselhette a magyar geofizikát az 1987-es EAEG konferencián.

Igazán feloldódni családja körében tudott. Bár mindkét gyermeke külföldön telepedett le, szoros kapcsolatot tudott fenntartani velük és hat unokájával, akik már három dédunokával is megajándékozták. Egy szerencsétlen bal-

eset indította be hosszadalmas hanyatlását, de felesége gondos ápolással biztosította, hogy szinte az utolsó pillanatig szeretett otthonában tölthette napjait.

Volt évfolyamtársaid, barátaid nevében búcsúzunk tőled: megőrizzük emlékedet!

Kilényi Éva

Virágh Péter

1939 – 2024

Virágh Péter, geofizikus-mérnök (Berhida, 1939. 03. 03. – Pécs, 2024. 07. 16.) gyermekkorát Berhidán töltötte. A Veszprémi Állami Lovassy László gimnáziumban érettségizett 1957-ben. Az érettségi után Pécsre került a Mecseki Ércbányászati Vállalathoz (MÉV). A MÉV-től ösztöndíjat kapott a Miskolci Nehézipari Egyetemre, ahol egyetemi tanulmányait 1958-ban kezdte meg, majd geofizikus-mérnöki diplomáját 1963-ban szerezte meg. Az egyetem befejezése után visszatért a MÉV-hez, ahol mint geofizikus mérnök dolgozott egészen 1990-es nyugdíjazásáig. A Mecseki Ércbányászati Vállalat II. sz. bányüzemében 1964–1975 között földalatti körletgeofizikusként tevékenykedett, majd 1975-ben átkerült a III. sz. Bányüzembe, ahol a bányüzem geofizikai szolgálatának a vezetőjeként dolgozott egészen nyugdíjba vonulásáig. Életének egyik legemlékezetesebb időszakát jelentette a mongóliai munkája, amikor 1971–1973 között Mongóliában a III. sz. Mongol–Magyar Földtani Térképező Expedíció tagjaként végzett geofizikai méréseket. Új szakterülettel ismerkedett meg 1989–1991 között, amikor is a Marx Károly Közgazdaságtudományi

Virágh Péter
1939 – 2024

Egyetem Posztgraduális Karának Geogazdasági szakán geogazdasági közgazdasági szakokleveles mérnök diplomát szerzett. 1990-ben történt nyugdíjazása után néhány éven át geofizikus vállalkozóként tevékenykedett, amelynek során többnyire geofizikai tárgyú munkákat szakvéleményezett.

A MÉV-nél végzett munkáját 1978-ban a Bányász Szolgálati Érdemérem bronz és 1988-ban annak ezüst fokozatával ismerték el.

Publikációi:

Szabó János, Somlyai Zoltán, Székely Endre, Tirkala Ferenc, Virágh Péter (1968): A gamma–gamma szelvényezés feladatai a mecseki ércbányászatban. *Magyar Geofizika*, 9/6, 237–240.
Szabó János, Tirkala Ferenc, Virágh Péter, Buzási Lászlóné (1970): Bányabeli geoelektromos vizsgálatok. *Bányászati és Kohászati Lapok*, 102/8, 551–554.

Sikó Ágnes, Virágh Péter (1993): A mecseki ércbányászat környezetroncsoló hatásának egyes kérdései. *Specimina Geographica*, 3, 52–58.

Sikó Ágnes

Egy régi kép – Szemétégető üzem Bécsben 1997

Hivatalos látogatás az Osztrák Geológiai Szolgálatnál, ahol környezetvédelmi kérdések is szóba kerültek (Hegymegi László és Bodoky Tamás)

MAGYAR GEOFIZIKUSOK EGYESÜLETE

1145 Budapest, Columbus u. 17–23.; Tel./Fax: (1) 201-9815

E-mail: postmaster@mageof.t-online.hu; Honlap: www.mageofegy.hu

